

Het moet groot

De handtekeningen maakten het officieel. Meneer en mevrouw Schepens hadden een domein gekocht. Dat ze geen geld meer over hadden om er ook een villa op te laten bouwen, was hun verste zorg. Een week lang bladerden ze onophoudelijk interieurboeken door.

‘Wat een prachtige toiletborstel!’ Ma hield een foto voor pa’s neus. ‘Koninklijk, vind je niet?’

‘Wonderlijk,’ beaamde meneer Schepens. ‘En deze kroonluchters met diamanten.’ Hij wees naar een andere foto. ‘Prestigieus. En het belangrijkste, ze zien er héél duur uit.’

Caro’s hoofd kleurde rood. De aders in haar hals werden dik. ‘Dat zijn ze vast ook!’ schreeuwde ze. ‘We kunnen het niet betalen. De toiletborstel niet. De kroonluchters niet. Het hele huis niet!’

‘Ach,’ siste ma. ‘Geld is geen probleem. We verkopen ons rijtjeshuis. Met de opbrengst en ons laatste spaargeld laten we een nagelnieuwe, joekel van een villa bouwen. Groter en mooier dan die van tante Rein en haar omhooggevallen graafje.’

Caro zuchtte.

‘Kan ik dan eindelijk doorgaan met het nemen van belangrijke beslissingen?’ vroeg ma. ‘Er zijn nog steeds geen toiletbrillen gekozen.’

Acht dagen later was hun rijtjeshuis verkocht. Over exact twee weken moesten ze eruit. Ma en pa Schepens hadden haast. De nieuwe villa moest er héél snel komen. Ze gingen naar een architect.

‘Meneer en mevrouw Schepens?’ vroeg hij.

Ma en pa knikten.

‘Goeiemiddag. Gaat u zitten. In uw mail lees ik dat u een stuk bouwgrond heeft gekocht in... in... hemeltjelief.’ De architect staarde naar zijn computerscherm. ‘In de Liezenbloesstraat?’

Pa en ma namen plaats aan de kop van een lange tafel. ‘Ja.’

‘Dé Liezenbloesstraat? Die van de gemeente Mikveerdegem?’

Ma glunderde. ‘Klopt!’ Ze sloeg haar zijden sjaaltje over haar rechterschouder en streek haar blonde lokken naar achter.

‘In dat geval kan ik me voorstellen dat jullie een wel heel luxueuze villa voor ogen hebben?’ Er verschenen eurotekens in de ogen van de architect.

‘Dat valt best mee,’ zei Caro.

‘Dat valt niet best mee,’ corrigeerde ma. ‘Het moet

groot, weelderig en chique. En duurder dan deze villa.’ Ze schoof een foto over tafel.

Duurder dan de villa van tante Rein? Dit komt niet goed.

De architect noteerde. ‘Groot, blakend van weelde, blinkend van rijkdom, duur.’ Hij keek op. ‘Kan voor gezorgd worden! Hebben jullie al nagedacht over de stijl? De uitstraling?’

Caro wist dat die vraag zou komen. Traag en onopgemerkt bracht ze haar handen naar haar oren en stak haar wijsvingers er zo diep mogelijk in.

Ma en pa Schepens hapten naar adem en staken van wal. Hun armen gingen omhoog, dan weer omlaag. Ze knikten van ja, schudden dan van nee. Ze fronsten, ze humden, ze tekenden, ze gumden. Hun woorden kletterden als vuurwerk. Ze haalden knipsels uit hun broekzakken, bogen over tafel en lachten.

